

Intervenció de Rereguarda en Moviment en [l'acte de la Xarxa pel Dret a la Informació i a la Comunicació que va tenir lloc el 13 de maig](#) al Col·legi de Periodistes de Catalunya

RenM va néixer ara fa tres anys, després de la vaga general del març que va ser seguida per una fortíssima repressió contra tots els sectors socials i polítics que havien protagonitzat aquella jornada de lluita.

Va haver-hi càrregues molt violentes, ús de pilotes de goma i gasos, ferits greus i, als dies següents, una intensa campanya de criminalització que va portar a més de cent detencions i a mesures com la web de delació ciutadana.

Una repressió que enllaçava amb el contínuum d'agressions als drets polítics fonamentals de la ciutadania que s'havien anat intensificant a partir del cicle de lluita començat amb el 15M: el desallotjament violent de plaça Catalunya -amb més de 100 ferits i una querella col·lectiva contra la policia que en 4 anys no ha donat cap resultat-, la criminalització desproporcionada de la iniciativa d'encerclar el Parlament -aquí en canvi si que hi ha hagut condemnes: 3 anys per embrutar una gavardina i cridar 4 veritats (per cert, jo també hi era al Parlament)-, centenars i milers d'identificacions, multes i sancions dirigides a limitar o impedir l'extensió de la protesta, per prevenir la revolta social.

En aquest marc nombroses associacions, entitats i col·lectius van decidir aplegar-se en un espai des d'on elaborar una resposta col·lectiva, basada en la solidaritat i el suport mutu, a les estratègies repressives dels poders. Un espai que no feia i no fa distincions entre manifestants bons i dolents, violents i no violents i que vol ser un lloc de trobada per a totes aquelles persones que no es resignen a acceptar passivament abusos i injustícies.

En aquest temps la situació ha anat empitjorant, amb noves lleis que ens tornen, amb un llenguatge renovat, al no tan llunyà passat dictatorial. La reforma del codi penal, així com l'anomenada llei mordassa, no amaguen la seva finalitat de desactivació del conflicte social mitjançant la por, l'amenaça, el xantatge. Hem passat de la condemna i persecució de la violència i dels violents a la censura de qualsevol actitud i comportament que impliqui una molèstia, un destorb, ni que sigui mínim al normal funcionament del sistema que ens esclafa.

hem de dir que un pilar d'aquesta estratègia de retallades de drets i sobre tot de potencials de lluita és la criminalització mediàtica. Creació en l'imaginari col·lectiu d'enemics socials: el violent, el vàndal, l'antisistema. Difusió acrítica d'una idea conformista d'ordre públic. Formació de la opinió pública perquè consideri "naturals" sistemes polítics i econòmics que no són altra cosa que expressions d'interessos de classe.

Un exemple: després de la vaga del 29 M va haver-hi, en aquesta ciutat, l'aberració d'un jutge que va ordenar l'ingrés a presó d'uns nois agafant prestada l'argumentació onírica de l'Enric Juliana - vice director de la Vanguardia - sobre l'existència d'una mena de direcció estrangera que movia els fils dels aldarulls a Barcelona.

Aquest ha estat un dels fronts en què s'ha mogut RenM: contrainformació i qüestionament dels relats imposats mitjançant les xarxes socials, mitjans afins i alguns periodistes dels grans

mitjans. I intent, infructuós, de contrastar els atacs i les mentides més cridaneres i desvergonyides acudint a organismes de regulació i defensa del client-usuari-oient-lector-ciudadà com ara el CAC o el CIC. Ens vam topar en els dos o tres casos que vam denunciar males pràctiques periodístiques contra la nostra plataforma, un mur collat amb corporativisme i una idea del dret a la informació que ens exclou, com a ciutadans, de qualsevol paper actiu en la seva definició.

I amb la criminalització el silenciament: de les nostres raons, de les nostres argumentacions, de les motivacions que empenyen tanta gent a oposar-se als mecanismes de producció d'opressions i explotacions. Velles dinàmiques que es veuen reforçades dia rere dia per uns governs i unes forces de policia que tenen com a objectiu restringir cada cop més, fins ofegar-los, els espais de pensament, de circulació d'idees, d'intercanvi d'experiències i propostes d'una societat viva i combativa.

En aquesta escalada d'aniquilació de la dissidència real, que es vol redimensionar a l'exercici de l'antic "derecho al pataleo", cada cop més sectors de ciutadania esdevenen sospitosos, potencials subversius que cal mantenir a ratlla amb un arsenal de normes i línies vermelles discursives. Tots els espais de comunicació social, des de les parets de les nostres ciutats, que només poden lluir missatges de propaganda comercial i on es castiga la pintada o el cartell, fins a les pàgines de facebook o les comptes de twitter, són a hores d'ara sotmesos a un control constant i amenaçador.

Els delictes d'opinió, que mai havien desaparegut dels nostres codis penals de societats democràtiques, reivindiquen carta de ciutadania en tots els ordenaments i també els professionals de la informació, que fins fa poc gaudien, si no d'una autèntica immunitat, si d'una certa atenció per part de les autoritats occidentals, són posats al punt de mira ni no s'ajusten escrupolosament a paràmetres d'actuació predefinits.

Aquesta anomenada crisi, que és un canvi en profunditat del capitalisme suavitzat que coneixíem a Occident representa un risc immens per a les conquestes, en el camp dels drets humans, laborals, ambientals, que ens havien legat les generacions anteriors. Drets que estan essent buidats, neutralitzats i esborrats de forma sistemàtica i amb tota la violència necessària.

Però com sempre, en els moments de perill, apareixen noves possibles resposta, nous camins, noves aliances.

Celebrem, així, l'aparició d'iniciatives com la Xarxa pel dret a la informació, que pot aglutinar al voltant d'un bastió de la nostra cultura resistent i desobedient una gran quantitat d'intel·ligències, coneixements i voluntats de lluita.

Rereguarda en Moviment, 13 de maig de 2015, Col·legi de Periodistes de Catalunya, Barcelona.